स योजनशतोत्सेधः पादोनविटपायतः ।
पर्यक्कृताचलच्छायो निर्नीडस्तापवर्जितः ॥ ३२ ॥
तस्मिन् महायोगमये मुमुक्षुशरणे सुराः ।
ददृशुः शिवमासीनं त्यक्तामर्षमिवान्तकं ॥ ३३ ॥
सनन्दनाद्यैर्महासिद्धैः शान्तैः संशान्तविग्रहं ।
उपास्यमानं सख्या च भर्त्रा गुह्यकरक्षसां ॥ ३४ ॥
विद्यातपोयोगपथमास्थितं तमधीश्वरं ।
चरन्तं विश्वसुहृदं वात्सल्याल्लोकमङ्गलं ॥ ३५ ॥
लिङ्गं च तापसाभीष्टं भस्मदण्डजटाजिनं ।
अङ्गेन संध्याभ्ररुचा चन्द्रलेखां च बिभ्रतं ॥ ३६ ॥
उपविष्टं दर्भमय्यां वृष्यां ब्रह्म सनातनं ।
नारदाय प्रवोचन्तं पृच्छते शृण्वतां सतां ॥ ३७ ॥
कृत्वोरौ दक्षिणे सव्यं पादपद्मं च जानुनि ।
बाहुं प्रकोष्ठे ऽक्षमालामासीनं तर्कमुद्रया ॥ ३८ ॥
तं ब्रह्मनिर्वाणसमाधिमाश्रितं व्यपाश्रितं गिरिशं योगकक्षां ।
सलोकपाला मुनयो मनूनामाद्यं मनुं प्राञ्जलयः प्रणेमुः ॥ ३९ ॥
स तूपलभ्यागतमात्मयोनिं सुरासुरेशैरभिवन्दिताङ्घ्रिः ।
उत्थाय चक्रे शिरसाभिवन्दनमर्हत्तमः कस्य यथैव विष्णुः ॥ ४० ॥
तथापरे सिद्धगणा महर्षिभिर्ये वै समन्तादनु नीललोहितं ।
नमस्कृतः प्राह शशाङ्कशेखरं कृतप्रणामं प्रहसन्निवात्मभूः ॥ ४१ ॥
ब्रह्मोवाच ॥ जाने त्वामीशं विश्वस्य जगतो योनिबीजयोः ।
शक्तेः शिवस्य च परं यत् तद्ब्रह्म निरन्तरं ॥ ४२ ॥